

Ze sborových akcí

Út	15. 1.	14:30	setkání starších věkem
Ne	20. 1.	9:30	bohoslužby s Večeří Páně (O.Kolář)
Út	22. 1.	14:30	setkání starších věkem
Út	22. 1.	19:00	ekumenická bohoslužba v rámci týdne modliteb za jednotu křesťanů v kostele P.Marie Sněžné
Ne	27. 1.	9:30	bohoslužby (E.Čašková)
Út	29. 1.	14:30	setkání starších věkem
Ne	3. 2.	9:30	bohoslužby (E.Čašková)
Út	5. 2.	14:30	koncert nejen pro starší věkem (R.Kvapil - klavír)
Út	5. 2.	16:30	schůzka křesťanské služby
Čt	7. 2.	18:00	schůzka učitelů nedělní školy
Ne	10. 2.	9:30	bohoslužby (E.Čašková)
Po	11. 2.	19:00	schůzka hospodářské komise
Út	12. 2.	14:30	setkání starších věkem
Čt	14. 2.	19:00	schůze staršovstva
Ne	17. 2.	9:30	bohoslužby s Večeří Páně (E.Čašková)
Út	19. 2.	14:30	setkání starších věkem
Ne	24. 2.	9:30	bohoslužby (Jaromír Dus)

Případné změny v programu po uzávěrce Hroznu lze najít na sborových webových stránkách <http://vinohrady.evangnet.cz>, které jsou pravidelně aktualizovány.

Pozvánka

Komentovaná prohlídka výstavy o Přemyslu Pitterovi, zve Mikuláš Vymětal.

Kdy: neděle 13.1.2013

Jak: společný odchod po bohoslužbách a po setkání u kávy a čaje (případně přímo u Martina ve zdi kolem 12.00).

Hrozen *vinohradského evangelického sboru* vychází přibližně jednou za měsíc. Redakční uzávěrka je vždy 20. každého měsíce. Redakční kruh tvoří *Matěj Cháb, Jakub Rais, Jana Šarounová, Barbora Uličná a Adelaída Wernischová*. Jazykové korektury: *Jana Šarounová*. Tiskovou verzi programem L^AT_EX 2_ε připravuje *Jan Mach*, internetovou *Jan Šaroun*. Adresa na internetu: <http://vinohrady.evangnet.cz/hrozen>. Příspěvky, reakce či dotazy posílejte na adresu sboru (Korunní 60, 120 00 Praha 2 – Vinohrady, tel. 224 253 550, e-mail: fsvinohrady@volny.cz) nebo přímo redaktorům. Určeno jen pro vnitřní potřeby vinohradského sboru. **Neprodejně.**

Na „chlapinci“ jsme hráli kuželky

Obsah

O vděčnosti	2
Těší mě žít zvědavost na to, co přijde	3
Lžička v čajích	5
Dětská sbírka – ano či ne, jak a kam?	6
Zjevení v nedělce	8

O vděčnosti

Novoroční úvodník

Nedávno jsem slyšela v rádiu moudrou větu: Vděčnost je životní postoj, pro který se člověk rozhodne. My někdy možná čekáme, že se vděčnost objeví sama od sebe, že to na člověka prostě nějak přijde. Ale vděčnost vlastně vyjadřuje, jaký máme vztah ke světu kolem sebe. Jestli vidíme především to, co máme, anebo naříkáme nad tím, co nám chybí. Jestli si vážíme každého nového dne jako daru, nebo život přijímáme jako samozřejmost.

Jednomu svému kmotřenci jsem před lety posílala ke každým narozeninám dárek, ale nikdy jsem od něj nedostala odpověď, nedočkala jsem se žádné reakce ani poděkování. A tak jsem si vlastně nebyla jistá, jestli dárek vůbec došel, a po několika letech jsem mu dárky přestala posílat.

A tak mě napadá, jak se asi cítí Pán

Bůh, když nás dennodenně zahrnuje všemožnými dary, a z naší strany se neozve nic anebo jen prosba za něco, co nám chybí. Věřím, že Boží láska je větší než náš nevděk a že nám Pán Bůh navzdory všemu své dary nepřestane dávat. Ale vděčnost by se určitě projevila jako pozitivní síla, protože vděčnost je vlastně sdílená radost a buduje vzájemnou důvěru a lásku. Proto si také o Vánocích dáváme dárky.

Když někdy nemůžu spát, vzpomínám a vypočítávám – sobě i jemu, co všechno už mi za ty roky dal. Věřte, že to působí lépe než počítání oveček, protože ten seznam je nekonečný. Tento recept mohu vřele doporučit – a nejen při nespavosti (hodí se také při „blbě náladě“, známkách deprese, zklamání, při nemoci atd.).

Ester Čašková

Z přímlových modliteb, které zazněly ve vinohradském sboru

Pane náš,

ve tvých rukou jsme všichni, i když na to někdy zapomínáme, zoufáme si nebo bereme věci do svých rukou a máme pocit, že nám snad ani pomoci nechceš či nemůžeš. Odpusť nám prosíme tuto malověrnost a vyslyš nás, když se nyní chceme přimlout za druhé. Prosíme tě za lidi, kteří se musejí potýkat s těžkou nemocí, i za jejich blízké. Prosíme zvláště za děti stížené zhoubným onemocněním a těžkými úrazy, i za jejich rodiče: prosíme,

dej uzdravení a dej sílu v těchto těžkých situacích. Prosíme za lidi, kteří trpí psychickými nemocemi, depresemi. Dej jim poznat, že je miluješ a že o nich víš.

Prosíme tě za vztahy manželů mezi sebou, dětí s rodiči a prarodiči, i za vztahy s přáteli, na pracovišti, ve sboru. Víš, že je pro nás tak těžké tolerovat slabosti druhých, protože svoje vlastní tak dobře nevidíme. Dej trpělivost a lásku tam, kde jsou problémy větší než lidské chování domluvit se a chápat se. Prosíme

srozumitelná a taková akční, nápad s černobílým postrojem mi připadal super. To byl závan nezvyklé modernity a jakoby abstraktního divadla. Úplně jsem si uvědomil, kdo je černobílý, kdo je bílý. Úplně černého člověka jsem tam neviděl a to je fajn. Podle mě měl i Herodes bílé aspoň slipy, protože každý je trochu bílý i černý, dobrý i zlý.

Chobot, Pavel Coufal: Hra se mi líbila,

co se týká kostýmů, to záleží na každém, co si vytvoří.

Jana Šarounová: Vánoční hra se mi moc líbila, všichni to pěkně uměli a celkově to bylo moc pěkné. Černobílé kostýmy jsem moc neviděla, protože jsem seděla u piána a odtamtud jsem mohla v podstatě jenom poslouchat.

*Ptali se Adelaida Wernischová
a Jakub Rais*

Sborová rodinná dovolená

Uvítali byste možnost strávit společně s dalšími členy sboru týden dovolené někde v přírodě? Uvažujeme, že vedle tradiční rodinné rekreace táborového typu (která se poslední roky konala v Orlovech) bychom uspořádali ještě pobyt, který by mohl vyhovovat i těm, kdo z různých důvodů na „tábor“ jet nemohou nebo nechtějí. Máme představu, že by ubytování bylo skromnější (ale pod střechou), s vlastním vařením a volným programem. Plánovaná by byla jen krátká večerní pobožnost, ale mohli bychom podle chuti chodit na výlety nebo odpovídat doma, domluvit se mezi sebou na

společné akci nebo třeba na hlídání dětí. Zkrátka pobýt spolu. Účastnit se mohou všichni: rodiny s dětmi, manželé bez dětí i jednotlivci, a to bez ohledu na věk. Mohli byste pozvat i své přátele.

Jako vhodný termín se jeví poslední týden v červenci. Abychom mohli nějaké ubytování shánět, potřebujeme vědět, jestli by o to byl zájem. Prosíme, promyslete to, a kdybyste o společný týden stáli, dejte vědět v obchůdku Manekin B. Uličné, sborové sestře nebo faráře.

Díky. Těšíme se, že to vyjde.

B. Uličná a E. Čašková

Program nedělní školy v lednu 2013

6. 1. 2013	1. misijní cesta – Lystra	Sk 14,1–28
13. 1. 2013	Apoštolský sněm v Jeruzalémě	Sk 15,1–35
20. 1. 2013	2. misijní cesta – Do Makedonie	Sk 15,36–16,15
27. 1. 2013	2. misijní cesta – Pavel a Silas ve Filipech	Sk 16,16–24+25–34
3. 2. 2013	2. misijní cesta – Pavel a Silas ve Filipech	Sk (16,16–24)+16,35–40

Píseň: BTS 403 – Sám nám všechno dá

Matěj Cháb: Vánoční hra se mi moc líbila, že byla jak pro menší, tak pro větší děti, to bylo dobré. Černobílé kostýmy se mi moc líbily, že jsem se konečně mohl zorientovat v tom, kdo je dobrý a kdo špatný. ?

Filip Krupička: Kostýmy mi přišly úplně revoluční, to se mi moc líbilo, protože lidi věděli, kdo je černý a kdo bílý, věděli, že jsou kladné a záporné postavy. Takže si myslím, že černobílé kostýmy byly jedním z nejlepších počinů. (Nemohl jsi počkat, až se tě na kostýmy zeptáme? Mohl, ale teď odpovím na to, jak se mi hra hrála). Text jsem poprvé viděl až v sobotu ráno a učil jsem se to pilně, přesto jsem něco zapomněl, ale za improvizoval jsem a i tak si to užil. Byla to legrace, ale při hraní jsem se pěkně

zapotil, protože jsem opravdu měl sem tam okno. Naštěstí moji spoluhráči, spoluherci, se toho taky ujali a napovídali. Trošku mě zklamala nápověda, že nebyla připravená a neseděla jako vždy vpředu, ale s tím se musí počítat. Měl jsem se to naučit, ale i tak si myslím, že drobné zaškobrtnutí vůbec nepřebije zvěst vánoční hry, a i když člověk zapomene text, celá ta hra dává nějaký smysl a lidem se to líbí.

Blanka Uličná: Hra se mi líbila velmi, scénář byl velmi dobře vybraný a herci to dotáhli takřka k dokonalosti. Kostýmy mi přišly nadčasové, elegantní, moderní, je vidět, že jdeme se soudobou dramatickou tvorbou.

Petr Sláma: Ze hry jsem byl úplně nadšený, připadala mi bezvadně zvládnutá,

tě, pomoz nám být těmi, kdo působí pokoj.

Prosíme tě za práci církve na tomto světě. Víš, že není ve velké oblibě lidí, zvláště v této zemi, a často se to děje zaslouženě. Však ani my neumíme být často

dobrymi svědky o tobě a uvědomujeme si svoji nesvatost, nedostatečnost. Prosíme tě, kéž i skrze tvou církev se může ukazovat tvoje dobrota a tvoje dobré záměry s lidmi. Kéž i náš sbor může být tvým světlem. Prosíme tě, vyslyš nás. Amen

Těší mě žít zvědavost na to, co přijde

Výtěžek letošního adventního trhu byl věnován organizaci Cesta domů, která mimo jiné provozuje domácí hospic, tedy pomáhá těm, kdo se chtějí doma postarat o své blízké v závěrečné fázi jejich života. Více informací o činnosti sdružení je možno získat na webových stránkách www.cestadomu.cz. Se zakladatelkou a dlouhodobou ředitelkou Cesty domů Martinou Špinkovou jsme si však povídaly o tématu umírání trochu osobněji.

Stála jste u zrodu Cesty domů. Vaši organizaci jste již představila při bohoslužbách v našem kostele. Jak jste se ale vy k této práci dostala a co bylo bezprostředním impulsem k tomu, abyste se věnovala právě této oblasti?

Před dvanácti lety jsme založili Cestu domů s několika přáteli. Měli jsme s manželem zkušenost s umíráním našich několika přátel a mé maminky doma, ve skromných a improvizovaných podmínkách – snažili jsme se, aby mohli být až do konce doma, aby nemuseli do nemocnice. Přes všechna trápení to byl dobrý čas, za který jsme byli vděční. Pak přišli přátelé s tím, že by chtěli založit v Praze hospic, a my jsme si řekli, že to zkusíme s nimi. Připadalo nám, že bychom mohli přispět k tomu, abychom v Čechách umírali

méně smutně, abychom nebyli na konci života sami a mohli až do konce žít život co nejvíce tak, jak si přejeme. Vypadalo to, že je potřeba založit v Praze dobrý lůžkový hospic, který by byl zároveň i pro okolní svět symbolem toho, že umírání do života patří, že se nemusíme zbytečně bát. Představovali jsme si, že kromě lůžek pro pacienty bude v hospici krámk, knihovna, kavárna, stacionář – všechno otevřené pro svět okolo a říkající, nebojte se vstoupit a být s námi, stejně jsme všichni na tom podobně. Věděli jsme, že to takhle funguje v zahraničí

a doufali jsme, že to půjde i u nás. Já osobně jsem do toho původně šla s představou, že budu sestřičce Bětce a paní doktorce Marii sekundovat jako dobrovolník na noc. Pak se to trochu proměnilo a dopadl na mně ten „management“, ale jsem ráda, že se to v podstatě podařilo.

V rozhovoru s pracovníci jednoho hospice jsem četla, že dle její zkušenosti není rozdíl mezi tím, jak umírají lidé věřící a nevěřící. Je to i vaše zkušenost, nebo víra člověka v těchto okamžicích podepírá?

Asi bych s její odpovědí víceméně souhlasila. Možná to souvisí s otázkou, co znamená, že člověk věří (někde jsem si například přečetla, že více než polovina lidí, kteří říkají, že jsou křesťané, nevěří v život věčný...). Podle mne pokud jste vděčný za svůj život, jak jste jej žil dosud (ať už byl krátký či dlouhý), odcházíte od svých nejbližších pokojněji. Pokud hluboce věříte v život věčný, ve vzkříšení, a jdete tedy „to the much better place“, jak zpívá v hezké písničce Paul Mc Cartney, pak to ke smíření na konci také asi přispívá. Celkově odcházíme ze života asi dost podobně, jak jsme žili – pestře, každý po svém. A jaká všechna tajemství jsou tam při díle, proč někdo jde lehkým krokem a proč na někoho dopadají těžkosti a trápení, to z naší pozemské perspektivy moc vyluštit neumíme.

V každé jiné sociální práci je dle pohledu zvenčí práce trochu radostnější. Pracovník zná své klienty, naváže s nimi určitý vztah, provází je v delším časovém období. U vás je na vše málo času, a navíc jde o tak těžké období i pro celou rodinu klienta. U každého klienta vlastně začínáte znovu, a přitom víte, že to

není na dlouho. Není to psychicky vyčerpávající? V čem nacházejí pracovníci posilu pro další práci?

Máte pravdu, přicházíme tam na chvíli, na zlomek života. Ale zároveň přicházíme do času, který je v životě umírajícího člověka jeden z nejdůležitějších, svým způsobem je to žití naplno. Ne ve smyslu rychlých pohybů a velkých společenských výkonů... ale ve smyslu velkých tichých mocných událostí našeho žití: probarvují se vztahy, loučíme se, říkáme si navzájem často to, nač celý předchozí život nedošlo, dotýkáme se naší bytostné křehkosti, časnosti, ale i toho, proč jsme sem na svět přišli a jak se nás dotýká věčnost. A tyto „silné“ doteky tohoto času dopadají samozřejmě i na všechny bytosti kolem umírajícího člověka, tedy i na nás. Není to čas bezstarostných radovánek, to věru ne. Ale je to čas, z něhož můžete čerpat dost pravou radost a sílu i do svého života. Nu a zcela prozaicky: je tu někdo, kdo potřebuje konkrétně zdravotnický a jinak pomoci a vy to umíte, tak pomůžete. A většinou se dočkáte i velkého vděku. Není divu, že pak z toho máte radost, ne? Podmínkou je, aby bylo dost času na dojití a dopovězení příběhu. Pokud někdo přijde pár dní před smrtí (bohužel jak nejsme připraveni a nemáme zkušenost, smlouváme, a tudíž se to děje poměrně často), je to těžké pro všechny strany, i pro nás. Ale i v jednom dni se dá udělat mnoho a odnést si radost.

Jste věřící katolička. Pomáhá vám víra v této práci, nebo v ní jde hlavně o profesionalitu?

Neumím víru nějak oddělit od svého života, ani práci od svého života odloupnout. Žiju to nějak všechno vcelku, v jednom předivě vztahů, rozechvělosti, síly,

Vánoční hra 2012

Bezprostřední dojmy z letošní vánoční hry vyjádřili herci i posluchači ve svých odpovědích na dvě otázky: Jak se ti hra hrála/líbila? Jak se ti líbily netradiční černobílé kostýmy?

Samuel Svoboda: Hrál se mi celkem dobře. Kostýmy byly docela hezké.

Šimon Svoboda: Hra se mi hrála výborně! Jenom jsem tam udělal jednu chybu. Kostýmy byly dobré.

Marta Slámová: Hra se mi hrála docela dobře. No, někdy mi vypadávala slova, ale jinak to bylo docela dobré. Černobílé kostýmy se podle mě hodily, jen u některých postav, třeba u Josefa, ten měl být celý v bílém, ale měl bílou košili a černé kalhoty, což znamenalo, že měl nějaké chyby, nějaké lidské mouchy. O Ma-

rii se říká, že byla bez viny a taky byla v černobíle.

Adelaida Wernischová: Hra se mi hrála dobře. Hrozně se mi líbilo, že jsem mohla hrát ponocného a troubit tam na trubku a stát si tam nahoře. Hrál se mi dobře, i když jsem měla hodně textu, asi nejvíc. Kostýmy byly zajímavé, trošku alternativní, to se mi líbí, že to nemusí být pokaždé tradiční.

Jakub Rais: Hra se mi hrála docela dobře, jenom někdy mi vypadl text, ale nějak jsem to zvládl. Kostýmy byly zajímavé, jenom já jako Baltazar jsem měl černý plášť a černé kalhoty, takže jsem byl dost v černém. Ale jinak to bylo dobré.

za půl roku někde v Africe, je pro ně nepředstavitelné. **Raději půjdu s kamarádem po bohu na zmrzlinu, než půl roku sbírat na kozu v Keni.**

- Důvody náboženské – pokud by se sbírka konala, bylo by dobré mít před očima konkrétní cíl s konkrétní sumou a s přehledem, kolik už se vybralo. Pak ale je nebezpečí, že podstatnou součástí dět-

ských bohoslužeb se stane sbírka, a ne příběh Božího jednání s námi. **A to, že jsem Božím dítětem, jsem dostal zadarmo.**

Nicméně sbírka patří mezi věci služebné a zcela určitě je Boží milost větší nežli naše provinění na dětech v rámci dětských bohoslužeb, a tak berte tento článek jako jeden z možných názorů.

Jaromír Čašek

Zjevení v nedělce

Nedávno jsem učil v nedělní škole větší děti – od druhé třídy výše. Text byl ze Zjevení Janova z 2. a 3. kapitoly, kde Syn člověka říká Janovi, aby psal andělům sedmi církví. Všech sedm částí má jednotnou skladbu – nejdřív je pojmenována církev, které se to týká, potom Syn člověka říká: „Vím o tvých skutcích...“ a zmíní další věci, které jsou pro jednotlivé církve typické. Poté jmenuje věci, které mu na církvi vadí, a pasáž ukončuje zaslíbením. Děti zkusily podle této skladby vymyslet, co by asi mohl Jan napsat naší církvi. Řekl jsem, že to třeba vyjde v Hroznu, a schválně jsem je nekorigoval ani v tématech, ani ve skladbě vět. Samozřejmě by to šlo opravit, napsat to vzletněji, neopakovat slova a více to rozvinout. Toto je ale sepsáno přesně tak, jak děti říkaly a formulovaly své myšlenky, a já zde předkládám jejich výtvar. Třeba

vás to bude inspirovat minimálně k tomu, abyste si text z 2. a 3. kapitoly Zjevení Janova přečetli a přemýšleli o něm stejným způsobem jako naše děti.

Andělu církve Českobratrské evangelické piš:

Toto praví ten, který stvořil nebe i zemi i vše, co je v nich, a vládne nad nebem i zemí:

„Vím o tvých skutcích. O tvé víře, která svítí v tvé zemi, i o tvé pomoci ve vzdálených zemích, o tvé nepatrnosti mezi nevěřícími.

Ale to mám proti tobě, že jsi rozhádaný a svárlivý a lpíš na svých penězích, že se hlasitě nestavíš na stranu dobra.

Kdo má uši, slyš, co Duch praví církvím: Tomu, kdo zvítězí, otevřu bránu do nebe.”

Filip Krupička

naděje. Ale určitě jsem moc ráda, že si mne Hospodin našel a trpělivě počkal, než jsem pochopila, že je pořád tady. A že, samozřejmě, je zároveň i Tam. Mimo jiné jsem zvědavá na plno odpovědí na nezodpovězené pozemské otázky. Tedy doufám, že je, až umřu, u něj potkám a budu se divit.

Člověk starší či ve středním věku již o smrti nepřemýšlí jako o něčem, co se ho netýká. Obvykle ale tyto úvahy provází jistá bezmocnost – málokomu je umožněno o svých posledních chvílích samostatně rozhodovat a zvláště starší a nemocné lidi tato nejistota často trápí víc než samotná blízkost smrti. Je něco, co se s tím dá dělat?

Já tedy neumím plánovat, moc vám asi neodpovím. Podle mých pozemských zkušeností se věci proměňují tak moc, že jen málo si umíme naplánovat a splnit. Spíš mne těší žít tu zvědavost, co přijde. A čím jsem starší, tím mne víc těší pozorovat, jak všelijak se lze Hospodina ptát, jak co myslel. A jak všelijak odpovídá. Nu ale určitě se můžeme učit být vděční za čas, který jsme dostali, neočekávat příliš do budoucna, spíše pěstovat tu zvědavost. Jak už jsem asi řekla, myslím, že

ať jsme, kde jsme, jistě se nám lépe život uzavírá, když za něj umíme být vděční a nevnučujeme Hospodinu nějaké své představy, jak to ještě má být.

Vím, že máte docela velkou rodinu. Ovlivnila nějak zkušenost z práce v Cestě domů i výchovu vašich dětí? A kolik jich vlastně máte?

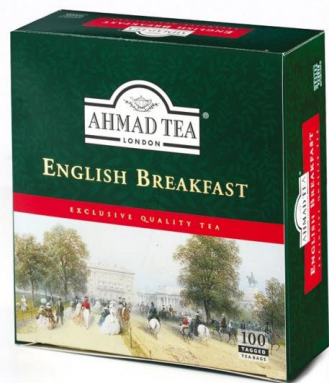
Dětí máme sedm, všechny jsou už dospělé. Ale to je spíš naopak – děti byly již relativně velké, když jsme s Cestou domů začínali. A kromě mnohého jiného mne třeba naučily, že si člověk moc nic plánovat nemůže, vždycky je to nakopec totiž nějak jinak. A tím, jak přicházely na svět a k nám, kladly nevysloveně otázku po tom, proč tu jsme a kam jdeme, kam zas odejdeme... Tak snad že to bylo takové setkání s naším bytím tady a naší křehkostí – a tím jsme byli zase i my rodiče možná otevřenější i k času na konci života. Snad to něco dobrého dělalo i s dětmi, to byste se musela ptát jich. Ale moc nějakých vystopovatelných souvislostí tam asi není. Život je zvláštní a každý den něco přinese i odnese, a my s ním tak každý poponášíme či táhneme svůj vozíček, někdy šikovněji a někdy méně šikovně.

Ptala se Jana Šarounová

Lžička v čajích

Aby výrobci pytlíkových čajů přilákali zákazníky a zvýšili svůj prodej, dávají do některých velkých balení čaje lžičku. S touto inspiací si kladu otázku, co můžeme my křesťané nabídnout nevěřícím jako ekvivalent podobný zmíněné lžičce, abychom je přilákali?

Problém není ani tak v nabídnuté lžičce, ale spíš v tom, že balení čaje má sice pestrou krabičku i pytlíky mají pěkné barevné visačky, ale výsledný čaj po zalití nechutná dobře. Někdy po otevření krabičky zjistíme, že některé pytlíky jsou roztržené nebo dokonce plesnivé. V jiném

případě jsme nepříjemně překvapeni, že ač pytlíky i krabička vypadaly netknuté a celofán byl neporušený, už byly jednou použité a čaj z nich nemá potřebnou sílu. Možná tedy nejde o nabídnutou lžičku, ale prostě jen o to, aby čaj splňoval očekávání, které máme, když si vybíráme krabičku, kterou se chystáme otevřít.

V přeneseném smyslu slova je důležité, aby církev byla přímá, nepřetvařovala se, její jednání bylo transparentní a do určité míry předvídatelné. Teprve potom můžeme čekat, že lidé, kteří přijdou, u nás také zůstanou a bude se jim tu líbit. A nebudou po čase odcházet zklamání, ale zařadí se mezi nás – ostatní pytlíky.

Filip Krupička

Dětská sbírka – ano či ne, jak a kam?

Na několika posledních setkáních učitelů nedělní školy jsme řešili otázku dětské sbírky. Proto jsem se rozhodl, že zkusím naši diskuzi shrnout do několika bodů a budu rád, když se k nim vyjádříte. Především čekám reakce od rodičů, jejichž děti do nedělní školy chodí, ale samozřejmě bude dobré, když se k tomu vyjádříte i vy ostatní.

Především je otázka, zda má vůbec sbírka v nedělní škole být? Hlas proti je ten, že všechny peníze děti stejně dostávají od svých rodičů, ať už jako kapesné nebo vysloveně do sbírky. Tím se stávají pouhými přenašeči peněz, kteří smyslu sbírky nerozumí. Dalším argumentem je to, že sbírka se zdá některým učitelům rušivá a cítí ji jako nepřírozený zásah do dětských bohoslužeb (do průběhu nedělní).

Jistá alternativa by mohla být v tom,

že si děti peníze do sbírky vydělají vlastními rukama výrobou drobných předmětů ve výtvarné dílně nebo na táboře, které potom 2. adventní neděli prodají na vánočním trhu.

Hlas pro je ten, že jde o prostý nácvik dávání peněz při bohoslužbách, a jakkoli je to úkon pro děti nepochopitelný, má smysl pro dobu dospělosti, kdy již budou mít svůj vlastní příjem a přinášení peněz do sboru pro ně nebude nic nepřírozeného.

Dále se diskutuje nad formou sbírky. Minulé pololetí si děti vyrobily kasičky, do kterých měly čtyři měsíce doma spořit a poté úspory před Vánoce přinést do kostela. Zase uvítám zpětnou vazbu z rodin, kde takto sbírka probíhala. Dříve se sbírka konala klasickým způsobem, kdy si děti přinesly do nedělní peníze a hned po usazení kolem stolu sbírku vykonaly.

Pro srovnání: v období září až prosinec 2011 se „klasickým“ způsobem vybralo 673 Kč, ve stejném období roku 2012 se formou domácího sbírání do kasiček shromáždila částka 3008 Kč (pro děti z Afriky).

Poslední diskutované téma je účel sbírky. Doposud jsme sbírali na podporu indické dívky Kalpany a afrického chlapce Jozefa, které náš sbor adoptoval na dálku. Sbírali jsme na podporu

ukrajinských dětí, aby mohly jet na tábor. Sbírali jsme na africké děti, aby měly na snídani. Výčet samozřejmě není kompletní. Nyní chceme podpořit někoho v Čechách a uvažujeme o podpoře projektu Tosara, který pomáhá romským dětem. Pokud myslíte, že jinde by peníze z dětských sbírek pomohly lépe, pošlete nám, prosím, své návrhy.

Filip Krupička

Sbírky v neděle?

Reakce

Vzhledem k tomu, že jsem měl k dispozici Filipův článek o dětské sbírce, mohu reagovat dříve, než vyšel v Hroznu, a tak mi dovoluňte, abych vyjádřil svůj postoj. Jsem zásadně proti sbírce při dětských bohoslužbách a v několika následujících bodech se pokusím vysvětlit, proč.

- Důvody organizační – mince (a jedná se jedinečně o mince, vždyť nejmenší platnou českou bankovkou je storkoruna) jsou při dětské bohoslužbě rušivým elementem. Děti si je vzájemně berou, schovávají. Mince se kutálají, ztrácejí a hledají. **Pepíček do sbírky nedal, a teď si tady kutálí s pětkorunou.** Než se sbírka provede či vykoná, než se prostě děti o mince připraví, není klid.
- Důvody sociální – některé děti peníze nemají, některé si je zapomenou vzít (rodiče jim je zapomenou dát), některé je zrovna nemohou najít, jiné o sbírce nevědí (hlavně

ty nově přichozí), a nastává rozpačitá situace – **ostatní dávají, a já jsem vyloučen z obřadu.**

- Důvody pedagogické – myslím, že v dětech převažuje pocit, že peníze pouze distribuují, a ne že je to oběť – dávám něco, čeho jsem se musel zříci. Důležitější je v dětech vychovat pocit finanční gramotnosti a odpovědnosti – **musím umět vydělávat a se získaným hospodařit tak, abych mohl pamatovat na i to, co sobecky nespoteřebuji sám.** Musím mít na mysli to, co pomůže jiným, co zajistí provoz toho, čeho jsem součástí. Ale to není úkolem dětských bohoslužebných shromáždění, nýbrž výchovy v rodině.
- Důvody motivační – cíle sbírek jsou pro děti velmi často abstraktní, vzdálené a neosobní. Děti se s cílem sbírek těžko ztotožňují. Pro děti, hlavně mladšího školního věku, je nutný okamžitý efekt a to, co bude